

Офіційний вісник України. 2016. № 31. Ст. 1254.

7. Сіверін Д. В. Завдання та функції органів державної виконавчої служби: сучасний стан та перспективи. *Форум права*. 2012. № 3. С. 677-682.

8. Про Типову структуру головних територіальних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, в областях, містах Києві та Севастополі : наказ Міністерства юстиції України від 01.03.2016 р. № 571/5. *Офіційний вісник України*. 2016. № 17. Ст. 699.

9. Бортняк Ф. В. *Форми та методи діяльності державної виконавчої служби* : автореф. дис.... канд. юрид. наук : 12.00.07; Київський нац. ун-т внутр. справ. К., 2008. 16 с.

Віталій МАРИНОВСЬКИЙ

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ

Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Григорій Монастирський

СУТЬ, ОСОБЛИВОСТІ ТА МЕХАНІЗМ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В ПИТАННЯХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ МІСТА

Поступ Україна на шляху економічного зростання, перспектива інноваційного розвитку національної економіки невіддільні від інтересів і потреб всебічного розвитку людини, забезпечення права кожного громадянина на достатній життєвий рівень, а отже, повинні спрямовуватися на вдосконалення формування стратегії регіональної соціальної політики. Така політика передбачає комплекс соціально – економічних заходів держави, суб'єктів підприємницької діяльності, а також профспілок, політичних партій і громадських організацій, чия діяльність спрямована на послаблення нерівності у розподілі доходів та майна, на захист населення від масового безробіття, значного і необґрунтованого підвищення цін, на забезпечення доступу всіх верств населення до отримання якісної освіти, медичних послуг тощо.

В Україні соціальна політика означає передусім діяльність держави (на всіх її рівнях) та органів місцевого самоврядування, спрямовану на утвердження соціальної справедливості у суспільстві, тобто вона зорієнтована не просто на послаблення, а на значне зниження нерівності в розподілі доходів майна, на подолання бідності, забезпечення доступу дітей найбідніших верств населення до отримання якісної безоплатної вищої освіти і медичних послуг, а також істотне зменшення масового безробіття тощо.

Соціальна політика держави нерозривно пов'язана із соціальною підсистемою муніципальних утворень і характеризує цілі, завдання, методи, форми, відповідні ресурси функціонування соціальної сфери суспільства.

Під соціальною підсистемою муніципального утворення, ми розуміємо відносно самостійну сферу муніципальних відносин, що охоплює відносини між соціальними верствами та групами населення в середині муніципального утворення, а також між окремими індивідами, які займають неоднакове становище в суспільстві і виконують різні соціальні функції, беруть участь у соціальному житті громади. На відміну від економіки, де створюються матеріальні засоби життя, в соціальній сфері відтворюється саме суспільне життя в його тілесній (біосоціальній), речовій (товари і послуги), інституційній (організації та соціальні ролі людей) і знаковій (інформація) формах.

Соціальна підсистема муніципального утворення має відповідну внутрішню структуру, яка інтегрована в соціальну систему територіальних утворень вищого ієрархічного рівня. Функціонування соціальної підсистеми муніципальних утворень визначається характером державної і місцевої соціальної політики.

Соціальна інфраструктура — основний компонент муніципальної соціальної підсистеми. Це комплекс об'єктів (підприємств, закладів, організацій та споруд), які забезпечують умови функціонування суспільного виробництва і життєдіяльності населення, формування фізично та інтелектуально розвиненого, суспільно активного індивіда. Саме соціальна інфраструктура є безпосереднім об'єктом управлінських впливів з боку органів місцевого самоврядування.

Деякі автори визначають, що під соціальною інфраструктурою муніципального утворення слід розуміти сукупність галузей, об'єктів, що виділяються в системі сукупного поділу за функціональною ознакою і призначені для задоволення потреб населення у послугах які забезпечують повноцінну життєдіяльність, інтелектуальний та духовний розвиток кожної людини. На розвиток соціальної інфраструктури впливає просторовий чинник. Її функціонування нерозривно пов'язане з населенням конкретної території.

Головна ознака виділення соціальної інфраструктури в окрему ланку соціальної підсистеми муніципального утворення, що визначає загальні умови процесу суспільного відтворення, – її функціональне призначення. Соціальна інфраструктура має складну внутрішню будову – в ній розрізняють частини, ланки, об'єкти. Основа її поділу на частини та ланки – спільне функціональне призначення складових у процесі суспільного відтворення, тобто спрямованість суб'єктів та створення умов для задоволення певного кола потреб суспільства, населення, виробництва. У найзагальнішому вигляді соціальну інфраструктуру поділяють на соціально – побутову та соціально – культурну частини.

Первинними елементами організації соціальної інфраструктури у складі окремих ланок є об'єкти.

Для повного відтворення робочої сили, забезпечення добробуту населення, його всебічного розвитку необхідно створити належні умови. Це одна з вимог принципу соціальної справедливості. Кінцева мета регіональної соціальної політики – досягнення повного й однакового ступеня задоволення особистих потреб населення незалежно від того, в якому регіоні воно проживає. Її практичне вирішення вимагає розвинутої інфраструктури.

Соціальна інфраструктура муніципального утворення є частиною соціальної інфраструктури країни або регіону. Кожній галузі соціальної інфраструктури притаманні власна організаційна структура, форми обслуговування населення, механізм функціонування тощо. Усе це зумовлює надзвичайну різноманітність і складність проблем функціонування розвитку соціальної інфраструктури населених пунктів, тим більше в умовах реформування економіки. З діяльністю підприємств, організацій та установ соціальної інфраструктури пов'язана життєдіяльність людини, від народження, коли вона виховується у дошкільному закладі, вчиться у загальноосвітніх школах, спеціальних середніх та вищих навчальних закладах чи працює. Водночас результати діяльності окремих галузей соціальної інфраструктури детермінуються рівнем загальної та професійної освіти населення, його культури, станом здоров'я, тривалістю життя, обсягом вільного часу та його використанням.

До основних функцій соціальної інфраструктури на рівні муніципального утворення належать: розподіл та обмін (мережа підприємств оптової і роздрібною торгівлі, підприємств громадського харчування, та інші); надання споживчих послуг (житлово-комунальне господарство, підприємства побутового обслуговування, пасажирський транспорт, зв'язок); охорона здоров'я (заклади медичного, санаторного обслуговування, фізкультури та спорту, соціального забезпечення населення); формування суспільної свідомості та наукового світогляду (мережа культурно – освітніх закладів, мистецтва і релігії); управління та охорона громадського порядку (органи державного управління, громадські організації, органи громадського порядку).

Таким чином, соціальна підсистема муніципального утворення як об'єкт управлінського впливу з боку органів місцевого самоврядування та місцевих органів державної виконавчої влади функціонує з метою забезпечення сприятливого соціального середовища в територіальних спільнотах низового рівня. Центральним елементом соціальної підсистеми муніципального утворення, що потребує безпосереднього регулювання з боку органів влади, є соціальна інфраструктура.

Список використаних джерел:

1. Желюк Т. Л. Децентралізація в системі регіонального управління. *Регіональні перетворення у світовому та українському вимірах*: монографія / М. Богданова, К. Борсекова, В. О. Бригадир, О. В. Булатова ; за наук. ред. А. І. Крисоватого, Є. В. Савельєва. Тернопіль : ЗУНУ, 2016. С. 57-67.
2. Журавська В.Г. Управління якістю надання соціальних послуг системний підхід. *Соціальний захист*. 2017. №1. С.15-16.
3. Ковбасюк Ю.В. Місцеве самоврядування в Україні: сучасний стан та основні напрями модернізації: наук. доп. / редкол. : Ю. В. Ковбасюк, К.О.Вашенко, В. В. Толкованов та ін. ; за заг. ред. проф. Ю.В. Ковбасюка. К.: НАДУ, 2014. 128 с.
4. Козюра І.В. Реформування місцевого самоврядування в Україні: механізми забезпечення; Ін-т проблем держ. упр. та місц. само-вряд.; НАДУ при Президентові України. Полтава: ТОВ "АСМГ", 2019. 72 с.

Наталія МАРКІВ

здобувачка освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ
Олександра ОВСЯНЮК-БЕРДАДІНА

**УДОСКОНАЛЕННЯ ПУБЛІЧНОГО КОНТРОЛЮ У
ФАРМАЦЕВТИЧНІЙ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ**

Пандемія COVID-19 актуалізувала пріоритетність розвитку фармацевтичної галузі. У всьому світі фармацевтичний бізнес вважається одним із найвигідніших, найприбутковіших. Частка найбільших продуцентів лікарських засобів, до яких належать США, Японія, Франція, Німеччина, Велика Британія, Італія, Швейцарія, Іспанія, Нідерланди, перевищує 75 %. Частка країн, що розвиваються, залишається невисокою і за останні роки не перевищує 15–20 %. Україна перебуває у залежності від зарубіжних виробників лікарських субстанцій на 80 %, медпрепаратів – на 70 % і не забезпечує потреб населення як самостійної держави в лікарських засобах відповідно до рекомендацій Всесвітньої організації охорони здоров'я [4, с. 6].

Реалізацією базових функцій контрольної діяльності наділений Кабінет Міністрів України, який координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади та у межах своєї компетенції видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання. Також у цьому напрямку Міністерство